

פרק 1

"מה זה הרעש הזה?" שאל דולי והרים את ראשו המאריך מתוך המים.

"רעש", אמר דולפי והמשיך בנתוריו. שמאל ימין, ימין שמאל. שמאל ימין, ימין שמאל.

"זה נשמע מכלוב הקופים", ציין דולי הסקרן וזנק לכוון הגדר.

"אז מכלוב הקופים", אמר דולפי בשעמום, "בטח אלברט הגדול מתרגז שנתנו לו בננה קשה מדי".

"או חומה רכה בקצה, ועם חוטים לבנים כאלה", אמר דולי.

"אבל זה בכלל לא הוא. תראה, דולפי, אלברט יושב למעלה על המתקן המתנדנד שלהם. הוא לא מרעיש בכלל".

"ובכן, זה מישהו אחר", אמר דולפי בשלוחה ועדין קפץ מצד לצד.

"אולי תפסיק לעשות לי סחרחרת?" התרגז דולי. "בסדר, בסדר, אתה קופץ הכי גבוה בברכה, כלם כבר יודעים את זה. עכשו בבקשה תפסיק להתאמן ותעזור לי לגלות מה פשר הרעש!"

טורטורטורר..... זה היה כמו מין גרוד מוזר. ואחריו הגיעו חבטות – בם בם בם. שני הדולפינים, דולי האפר ודולפי השחר, קפצו ואמצו את העינים.

"הי!" אמר דולי לאחר זנוק אחד, "ראיתי אותו! לא להאמין, הוא יושב בתוך כלוב הקופים, ועושה שם משהו. מעניין מה!"

"מי?" דולפי מהר לזנק ולהביט לאותו כוון. "ילד!" אמר, "ילד אמתי! מה עושה ילד בכלוב הקופים? ועוד בכזו שעה, אחרי שגן החיות כבר נסגר?"

"שאלה טובה", אמר דולי ולא קמט את מצחו, כי לא היה לו מצח, "שאלה ממש טובה. איך נדע?"

"נשאל אותו", צחק דולפי, "או אולי נשאל את הקופים".

"מעניין שהוא לא מפחד מהם", אמר דולי, מהרהר. "כמעט

כל הקופים שם מקיפים אותו, והקטנצ'יק הזה שלהם, איך קוראים לו? אפלו מטפס לו על החלצה! והוא יושב אתם ככה, בלי לפחד."

"אין לילד מה לפחד. זה לא גורילות ולא שימפנזים, סתם קופי מקאק קטנים", בטל דולפי את דבריו. "אבל אני לא מקנא בו אם מיכאל המטפל יתפס אותו בפנים. איך הוא נכנס בכלל?"

"שאלה טובה", אמר דולפי שוב, "שאלה ממך טובה. ומה הוא עושה שם שזה מרעיש כל כך?"

"דופק על משהו".

"את זה גם אני שומע. אבל על מה?"

"על חתיכת קרש", דולי מצמץ בעיניו. "ויש רגעים שהוא מפסיק ומגרד את זה ברצפה. הי, אלברט!" הוא הרים את קולו. אלברט, הקוף הגדול ביותר במכלאת קופי המקאק, הפנה אליו בעצלותים את ראשו.

"מה הילד הזה עושה אצלכם?"

אלברט סובב את הראש לצד השני, ולא ענה.

"נו, אלברט! מי זה? מה הוא עושה שם? איך הוא נכנס?"

איך – – –

"למה אתה כל כך מרעיש, חיה ענקית שכמוך!" פתאום נעמד הילד ממקומו והסתכל לכוון ברכת הדולפינים בזעף גדול, "מה זה כל השריקות האלה? ממש כמו בכתה שלי בהפסקה. כלם צועקים ורבים... אי אפשר שיהיה פה שקט?"

"אתה בעצמך מרעיש נורא", מלמל דולי ההמום בעלבון. "מה אתה עושה עם הקרש העקם הזה, אה? זה לא רעש?"

אבל הילד לא הבין דבר, ולא יכול היה לענות לו. "שקט שיהיה פה, שמעת?" הוא צעק. דולי הכניס את ראשו מתחת למים והתרחק משם בשחיה מהירה, עצבנית. "סתם ילד מרגיז", אמר לדולפי, "בשביל מה התענינתי בו בכלל". והתחיל לחקות את הקפיצות של דולפי.

גם במכלאת הקופים השתררה דומיה. הילד עמד במרכז, רגליו מרוחות במקצת בהתרסה ועיניו בורקות. כל הקופים נשאו אליו עינים בדממה כאלו הוא היה המאמן שלהם.

"אני לא יכול עם רעש, אתם לא קולטים? גם כשיש שקט אני בקשי מבין את מה שלומדים בכתה, וכשיש רעש אני מסתבך לגמרי. איפה אתה, דולפין? אתה רוצה ענש על הרעש שעשית? אבל איזה ענש נותנים לדולפין, אי אפשר

להוציא אותו מהכֶּתֶה כִּמוֹ שְׁמוֹצִיאִים אוֹתִי אֶלֶף פְּעָמִים
בְּשָׁבוֹעַ, כִּי דוֹלְפִינִים מֵתִים מִחוּץ לַמַּיִם, כִּמוֹ דָּגִים!"

"אֲנִי חָנוּ לֹא דָּגִים", מִלְּמַל דּוֹלִי מִמְּקוֹמוֹ הַמְּרָחֵק, "וְאֲנִי חָנוּ
כֵּן יְכוּלִים לַחְיֹת קֶצֶת מִחוּץ לַמַּיִם, אִם זֶה מְעַנֵּין אוֹתְךָ,
שֶׁתִּלְטֵן אֶחָד".

אָבֵל הַיֶּלֶד אָפְלוּ לֹא שָׁמַע אֶת הַמְּלִים. הוּא הִתְיָשַׁב בַּחֲזָרָה
בְּמֶרְכָּז מַעְגַּל הַקּוֹפִים וְהַמְּשִׁיךְ לַחֲתוֹךְ וְלִדְפֹּק וְלִהְרָעִישׁ בַּקֶּרֶשׁ
הַמוֹזָר שָׁלוּ.

"הַלֹּאִי שְׁמִיכָאֵל יָבוֹא עֲכָשׁוּ", אָמַר דּוֹלִי הַנֶּעֱלָב בְּשָׁנִים
חֲשׂוֹקוֹת, "הַלֹּאִי שֶׁהוּא יָבוֹא. הַלֹּאִי. הַלֹּאִי. הַלֹּאִי שֶׁהוּא
יִגְרֹשׁ מִפֶּה אֶת הַיֶּלֶד הַזֶּה. הַלֹּאִי. הַלֹּאִי".

אָבֵל מִיכָאֵל לֹא הִגִּיעַ. חֲמֵשׁ דְּקוֹת אַרְכוֹת שֶׁל רַעַשׁ אִים
מְכוּוֹן הַכְּלוֹב הַיָּרֵק חָלְפוּ, וְאָז הִתְרוֹמַם הַיֶּלֶד שׁוֹב. "אֲנִי
צָרִיךְ לְטֹאטָא פֶּה", אָמַר וְהִנִּיחַ אֶת הַקֶּרֶשׁ שָׁלוּ בַּצֵּד, "זוֹזוּ
בְּבִקְשָׁה, קוֹפִים".

דּוֹלִי וְדוֹלְפִי עָקְבוּ בְּעֵינֵיהֶם גְּדוּלוֹת אַחֲרֵי הַיֶּלֶד שְׁאוּחָז בַּמְּטָאטָא
הַעֲנֹק וּמִנְקָה בּוֹ אֶת קָרְקַעִית הַכְּלוֹב. "הַלֹּאִי שְׁמִיכָאֵל יָבוֹא.
הַלֹּאִי. הַלֹּאִי", הַמְּשִׁיךְ דּוֹלִי לִיַּחַל.

"נֶעֱלַבְתָּ?" דּוֹלְפִי הַבֵּיט בּוֹ בַּחֲיוּךְ עָקָם.

“כֵּן!” אָמַר דּוּלִי בְּלִי לְהִתְבַּלְבֵּל, “וְהִנֵּה מִיכָאֵל בָּא, יִפִּי.
עֲכָשׁוּ הוּא יִצְעַק וַיִּגְרֹשׁ מִפֶּה אֶת הַיֶּלֶד הַמְּרֻגָז הַזֶּה!”
אָבֵל מִיכָאֵל לֹא צָעַק כָּלֵל וּכְלָל.

“יִפִּי, פִּינִי, תוֹדָה עַל הַנִּקְיוֹן הַמְּצִין,” אָמַר בְּחִיוֹךְ גָּדוֹל וְשִׁלְף
אֶת צִרּוֹר הַמִּפְתָּחוֹת מֵהֵכִיס, “וְאַנִּי רוֹאֶה שְׁהַקּוֹפִים כָּבֹר
מִמֶּשׁ מַחֲבִיבִים אוֹתָךְ. בּוֹא, הִגִּיעַ הַזְמַן לְצֵאת.”
אָבֵל הַיֶּלֶד מָשַׁךְ בְּכֵתָפוֹ בְּסֵרוּב.